

„Pri birmi sem jo dobila; pa teta se mi tako smili . . .“

„Anica, ali bi jedla črešnje?“ se oglasi mati na pragu.

„Bi!“

„No, pa!“ In mati pride v sobo in strese v predpasnik lepih, rdečih črešenj.

„Štangarce so, prave štangarce! Le jej!“ reče mati.

Pa Anica ni jedla.

„Zakaj ne ješ?“

Zajokala je: „Botra, ljuba botra, odpustite! Svetinjo, ki ste mi jo kupili, sem mislila prodati, da kupim črešenj. Ah, saj bi jih ne bila jedla sama. Teta so si jih tako zaželeli, pa jim jih nisem mogla dati. In bolni so teta. Denarja pa nimava nič.“

„Dobra deklica si! Le taka ostani! Svetinje pa ne prodajaj! Kadar bosta s teto v zadregi, pa rajša pridi k nam. Na!“ — segla je po črešnjah — „pa tudi ti jej!“

Žarček.

Spisala Marija Zopfova.

Bilo je meglenega pomladnega jutra. V kotu velikomestnega hišnega dvorišča je živorarila slabotna rastlina. Ko se nagne proti ozki odprtini, ki je bilo skozi njo moči videti nekaj neba in po kateri je dobivala borno svetlobo, se nenadoma pretrgajo oblaki. Kaj je neki to? Doslej nepoznana množina svetlobe se razlije po rastlini. Ko se le-ta boječe ozre kvišku, zagleda nekaj svetlega, blestečega, kar se ji prijazno bliža.

„Ne boj se me,“ izpregovori ta mehka svetloba, „Žarček sem; obiščem te odsihdob sleherni dan. Imam premnogo bratcev, in vsi prihajamo od ljubega solnca.“

Sladkost obide rastlinico, in dvor, dosedaj mračen in neprijazen, se ji je zdel ves izpremenjen, vsak kamenček je odseval v svitu solničnega žarka. A že se je Žarček poslavljaj, obetajoč rastlini, da jutri gotovo zopet pride. In res, drugega jutra je Žarček zopet prišel. Rastlinica je hrepenela k njemu. Bilo ji je tako toplo, tako dobro! Žarček pa je jel pripovedovati: „Mi ne spimo kakor ljudje, živali in rastline — o, nikakor ne — ampak potujemo z ljubim solcem čez hribe in doline in gledamo tudi ponoči, ko vi spíte, v daljnih krajih prav čudne stvari.“

Kako zavzeta je poslušala rastlina, saj ni vedela ničesar o zunanjem svetu. Razen kamenja in zidovja na dvoru ni poznala ničesar.

In pogosto in vedno je Žarček zopet prihajal. A če so hudobni oblaki zabranjevali Žarčku pot, je bila rastlinica v strahu; slednjič pa je vendar

prodrli nadležne oblačke ter nadalje pripovedoval svoji prijateljici kaj čudne reči. Pripovedoval ji je o brezbrojnih rastlinah in cveticah, ki jih je videl na svojem potovanju, o gozdu, o ptičkih, o morju.

„Veš,“ je govoril, „vse, vse stvari se vesele našega prihoda. Ptičke žvrgole glasneje, cvetke vzdigujejo glavice in ljudje hvalijo Stvarnika, da nas je poslal. Posebno če nas hudobni oblaki zadržujejo dlje časa, kako radostno potem vse stvari pozdravljajo ljubo sonce, ki premaga in razžene temo. Vse stvari rastejo in uspevajo bolje in lepše ob nas. Tudi obiskujemo hiše, da lajšamo ubogim ljudem gorje. Obiskujemo vodice — v njih se zrcalimo, z njih valčki se poigravamo, in ponosno morje — to zažari v čistem zlatu ob našem slovesu.“

Kako verno je poslušala rastlinica take pripovedi.

Ni čuda, da je komaj čakala jutra, ko je Žarček zopet dospel do nje. Ob njegovi poživljaljoči moči se je kmalu razvila v znatno rastlino. „Kmalu zacveteše kakor mnogo tvojih sestic,“ ji je nekega dne razodel Žarček, „in vem, da vzrasteš v prav zalo cvetico. Tvoja barva bo enaka barvi solnca, ki prihajam od njega.“ Od veselja je vztrepetala rastlina.

Drugega dne so se odprli nje cvetni listi. Nestrpnost je pričakovala, kaj poreče nje ljubljeni prijatelj. —

Pritekla sta nato na dvor deček in deklica za žogo, ki jima je padla skozi okno na dvorišče. „Glej solnčnico!“ zakliče deklica. „O, to vzameva s seboj,“ odgovori deček ter izruje komaj razcvetelo cvetico. Z veseljem jo neseta v sobo. Tukaj jo nekaj časa ogledujeta, slednjič pa jo položita na okno ter odideta zopet k svojim igračam.

Kmalu se prismeje Žarček na dvor. Kako se prestraši! „Kje je lepa cvetica?“ Hude slutnje se ga polaste. Vse preišče, presveti, a njegove znanke ni nikjer! Žalostno se je oziral okolo. Vzdigaval se je polagoma kvišku in iztikal z žarečimi pogledi po oknih — in res, ko se je ves potrj že poslavljaj, je zagledal na oknu prvega nadstropja napol velo, pozabljeno cvetico, in njegov zadnji pogled je objel umirajočo prijateljico.

Mačka na peči.

Spisal Ivo Trošt.

ezala je zunaj ostra burja, in okna so krasile ledene cvetice, a v domači sobi je bilo toplo, mirno in prijetno. To je dobro vedela mačka na obširni, zakurjeni peči, kjer si je sama zložno ogrevala mehki kožušček. Zadovoljno je predla.

Toda gospodinji zunaj v kuhinji je vzhajal kruh. Treba ga je bilo razdelati v hlebce in deti v peč, ki se mora za to bolje zakuriti. Poslej je bilo mucí na peči še topleje, še prijetnejše. A ko je v peči zaprotopala greblja, da izgrebe žerjavico in da omelo napravi čist prostor belemu testu, je bilo mački vendar prevročje.